

Arrest

nr. 241 665 van 29 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 april 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 september 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische vader.

Op 11 maart 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde Minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 62, §4, 6* lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.09.2010 werd ingediend door

*Naam: E. B.
Voorna(a)m(en): M.
Nationaliteit Marokko
Geboortedatum: X
Geboorteplaats: Taferalt
Identificatienummer In het Rijksregister: (...)
Verblijvende te : (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

‘§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: V de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1' tot 3\ mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3*. van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Attest ABW dd. 2.09.2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon een werkloosheidsvergoeding ontving voor de maanden april tot augustus 2019; Historiek werkloze op naam van de referentiepersoon september 2018 tot januari 2019, maart 2018 tot november 2018, oktober 2018 tot september 2019, september 2018 tot januari 2019 en oktober 2018 tot februari 2019*
- Twee verklaringen op eer door derden waaruit moet blijken dat de referentiepersoon bij hun bedrijf heeft gesolliciteerd. Echter, gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kunnen worden uitgesloten, en de inhoud van deze verklaringen niet wordt gestaafd door overige objectieve stukken, kunnen verklaringen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs*

Uit het meeste recente gegevens blijkt dat de referentiepersoon een werkloosheidsvergoeding ontvangt. Echter, gezien dat de referentiepersoon niet afdoende heeft aangetoond dat hij heden actief op zoek is naar werk, dan is vrijgesteld van deze verplichting, kunnen de voorgelegde werkloosheidsuitkeringen niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Verder legt de dochter van de referentiepersoon (zus van betrokkene) loonfiches (bvba Mo Concept & Partners) voor. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017). Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 42, §1 iuncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van de hoorplicht en van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoeker is, zoals hierboven gesteld, de zoon van zijn Belgische vader, de heer E. B. M.

Op 20.09.2019 vroeg verzoeker de gezinshereniging aan in functie van zijn vader, de referentiepersoon, en dit op basis van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd geweigerd, daar verwerende partij meent dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Eén en ander klopt evenwel niet...

Artikel 40ter Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daartegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. ”

Artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag zoals bepaald in §4, tweede lid erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, §4, tweede lid en 40ter, §2, tweede lid, 1° niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdelingen en door elke Belgische overheid. [...]”

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij de motiveringsverplichting, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Dit laatste houdt immers in dat verwerende partij de beslissingen op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en moet steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu niet gebeurd...

Het klopt dat de referentiepersoon zelf een werkloosheidsuitkering ontving (STUKKEN 3-4) . Deze bedroeg ongeveer 1.400,00 euro per maand. Uit artikel 40ter Vreemdelingenwet volgt dat de werkloosheidsuitkering wel degelijk in aanmerking kan worden genomen, indien de referentiepersoon daarnaast aantoonbaar actief op zoek is naar werk.

In tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, heeft verzoeker dit wel degelijk aangetoond in hoofde van de referentiepersoon. Er werden twee verklaringen bijgebracht van potentiële werkgevers, die bevestigen dat de referentiepersoon bij hun bedrijf heeft gesolliciteerd (STUK 5) . Doordat deze bedrijven op dat ogenblik geen openstaande vacature hadden, werd de referentiepersoon niet effectief aangenomen.

Niettemin tonen deze ondertekende en gedateerde verklaringen wel degelijk aan dat de referentiepersoon actief op zoek was naar werk, zoals artikel 40ter Vreemdelingenwet vereist.

Bijgevolg diende de werkloosheidsuitkering wel degelijk in aanmerking te worden genomen.

Daar de voorgelegde bestaansmiddelen (i.e. de werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon) niet ten minste gelijk zijn aan 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002, diende er een behoefteanalyse te gebeuren overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid Vreemdelingenwet. Dit gebeurde in casu niet.

Uit de door verzoeker bijgebrachte stukken blijkt immers dat de referentiepersoon samenwoont met onder andere zijn dochter, E. B. Y. (RR: 96.07.16 684-28), die op haar beurt een voltijdse tewerkstelling heeft (STUK 6).

Daar zij inwoont bij de referentiepersoon, staat zij mee in voor de maandelijkse kosten van het gezin. Zij geniet een loon van ruim 1.600,00 euro netto per maand (STUK 7), waardoor het gezin ruimschoots toekomt.

Uit de bijgevoegde bankuittreksels blijkt zeer duidelijk dat deze dochter maandelijks een groot deel van haar inkomen (600,00 euro per maand) stort aan haar vader, ter financiële ondersteuning (STUK 8). Daar deze financiële ondersteuning maandelijks gebeurt, kan dit wel degelijk beschouwd worden als stabiel en regelmatig.

Zo wordt de huurprijs van 750,00 euro per maand steeds tijdig en correct betaald (STUK 9).

Uit het rijksregister (STUK 10) blijkt dat de referentiepersoon en zijn gezin al 4 jaar op hun huidig adres wonen, zonder enige aanmaning, ingebrekestelling of procedure voor het vredegerecht.

Daarnaast heeft de referentiepersoon nagenoeg amper kosten. Het merendeel van de kinderen is meerderjarig en staat voor zichzelf in.

De referentiepersoon heeft dan ook wel degelijk stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Er werd tevens aangetoond dat hij (en zijn gezin) reeds jaren financieel zorg draagt voor verzoeker (STUK 11), en toch nooit in financiële moeilijkheden terecht kwamen, daar er tevens attesten van het OCMW werden bijgebracht die aantonen dat er nooit financiële ondersteuning is geweest vanwege deze instelling (STUK 12).

Daarnaast werd tevens het bewijs voorgelegd dat de referentiepersoon en al zijn gezinsleden verzekerd zijn voor medische zorgen in België (STUK 13). Hun kosten op dat vlak worden met andere woorden gedekt. Ook de eventuele medische kosten van verzoeker vallen onder de zorgverzekering, wat betekent dat de referentiepersoon dit niet hoeft te betalen.

Verzoeker legde tevens bewijzen voor dat hij reeds in het verleden door de referentiepersoon financieel werd gesteund, zoals hierboven reeds gesteld (STUK 11), daar hij onvermogen was in het land van herkomst (STUKKEN 14-16). Dat deze stukken voorliggen wordt ook niet betwist in de bestreden beslissing, waaruit de aanvaarding ervan kan worden afgeleid.

Alleszins tonen deze stukken aan dat de referentiepersoon reeds in het verleden in de financiële mogelijkheid was om verzoeker te ondersteunen. Zijn effectieve aanwezigheid in België verandert dus niets aan de situatie.

6.

Uit de bijgebrachte stukken blijkt aldus zeer duidelijk dat de referentiepersoon wel degelijke over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om ervoor te zorgen dat noch hij, noch verzoeker ten laste vallen van de Belgische openbare overheden.

Al zijn inkomsten dienden hiertoe in aanmerkingen te worden genomen, daar verwerende partij een behoefteanalyse diende uit te voeren op grond van artikel 42, §1 Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse blijkt evenwel dat het maandelijks inkomen van de referentiepersoon én voldoende is om maandelijks rond te komen én voldoende is om daarnaast verzoeker financieel te kunnen ondersteunen.

Het kan dan ook niet ernstig betwist worden dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon minstens stabiel, toereikend en regelmatig zijn in de zin van de Vreemdelingenwet..

Door op dergelijke wijze te oordelen heeft verwerende partij aldus het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel enerzijds wordt geschonden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel anderzijds wordt geschonden doordat verwerende partij haar beslissing niet heel gestoeld op een correcte én volledige feitenbevinding. Zij diende de gegevens én de stukken correct te bestuderen en te beoordelen, daar het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, en te baseren op alle dienstige gegevens en stukken in het dossier (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411 ; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

7.

Gelet op het bovenstaande, mag het duidelijk zijn dat verzoeker op afdoende wijze heeft bewezen dat hij voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging op grond van artikel 40ter Vreemdelingenwet en dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voldoende toereikend zijn.

Verwerende partij heeft de bestreden beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert de schending aan van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, en van de hoorplicht, maar zij geeft op geen enkele concrete wijze aan waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt in haar enig middel onder meer dat het klopt dat de referentiepersoon zelf een werkloosheidsuitkering ontving. Deze bedroeg volgens de verzoekende partij ongeveer 1.400,00 euro per maand. Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet volgt dat de werkloosheidsuitkering wel degelijk in aanmerking kan worden genomen, indien de referentiepersoon daarnaast aantoonde dat hij actief op zoek is naar werk. In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, heeft de verzoekende partij dit volgens haar wel degelijk aangetoond. Er werden twee verklaringen bijgebracht van potentiële werkgevers, die bevestigen dat de referentiepersoon bij hun bedrijf heeft gesolliciteerd. Doordat deze bedrijven op dat ogenblik geen openstaande vacature hadden, werd de referentiepersoon niet effectief aangenomen. Niettemin tonen deze ondertekende en gedateerde verklaringen volgens de verzoekende partij wel degelijk aan dat de referentiepersoon actief op zoek was naar werk, zoals artikel 40ter van de vreemdelingenwet vereist. Bijgevolg diende de werkloosheidsuitkering volgens de verzoekende partij wel degelijk in aanmerking te worden genomen en moest er ook een behoefteanalyse gebeuren. Dit is niet gebeurd. De verzoekende partij haalt verder verschillende redenen aan waarom de referentiepersoon niet veel kosten heeft en verwijst daarbij onder meer naar de financiële hulp van de dochter van de referentiepersoon, het feit dat diens kinderen meerderjarig zijn, dat de huur 750 euro bedraagt, dat de referentiepersoon al vier jaar voor de verzoekende partij zorgt zonder financiële problemen, en dat de verzoekende partij ook in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...)”

In voorliggende zaak wordt niet betwist dat de verzoekende partij onder meer bewijzen van betalingen van werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon voorlegde.

De verwerende partij oordeelt dat deze werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon omdat niet wordt aangetoond dat deze actief op zoek is naar werk of dat hij van deze voorwaarde is vrijgesteld. Dit motief is determinerend voor het weigeren van het verblijf van de verzoekende partij, nu de verwerende partij oordeelde dat niet voldaan is aan de bestaansmiddelenvoorwaarde opgenomen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, reden waarom de aanvraag wordt geweigerd.

De verzoekende partij is van oordeel dat de twee door haar voorgelegde verklaringen van werkgevers dat de referentiepersoon bij hen heeft gesolliciteerd wel degelijk een bewijs vormen dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk. De bestreden beslissing bevat daaromtrent echter duidelijke motieven, namelijk:

“Volgende documenten worden voorgelegd: (...)

- *Twee verklaringen op eer door derden waaruit moet blijken dat de referentiepersoon bij hun bedrijf heeft gesolliciteerd. Echter, gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kunnen worden uitgesloten, en de inhoud van deze verklaringen niet wordt gestaafd door overige objectieve stukken, kunnen verklaringen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs”*

De Raad acht deze motivering niet kennelijk onredelijk en de verzoekende partij maakt al evenmin aannemelijk dat dit het geval zou zijn. De verzoekende partij maakt helemaal niet aannemelijk dat de twee verklaringen op eer op enige wijze gestaafd worden door andere objectieve stukken. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat uit slechts 2 verklaringen op eer, bezwaarlijk kan gesteld worden dat men actief op zoek is naar werk.

Waar de verwerende partij motiveert dat er geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit tewerkstelling van de dochter van de referentiepersoon bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, kan zij worden gevolgd. De verwerende partij motiveert terecht dat het de Belgische onderdaan is die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de werkloosheidsuitkeringen van de Belgische referentiepersoon wel mee in overweging moeten genomen worden, en zij maakt dan ook niet aannemelijk dat er enige bestaansmiddelen van de referentiepersoon zelf worden aannemelijk gemaakt. De verwerende partij moest in casu dan ook geen behoefteanalyse doen.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In casu werd niet beslist dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zouden zijn, maar wel dat ze niet in overweging genomen kunnen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. De verwerende partij moest dan ook geen behoefteanalyse uitvoeren zoals bepaald bij artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het hele betoog van de verzoekende partij omtrent de inkomsten waarover de referentiepersoon en zijn familie kunnen beschikken, en die dus kadert in een eventuele behoefteanalyse, is om deze reden niet dienstig.

De verzoekende partij betwist de overige motieven van de bestreden beslissing niet. Zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU